

Hoofdstuk 20:

‘Jij bent de volgende!’

Vincent schrok op van het scherm van zijn laptop, toen er geluid klonk bij de deur van de hotelkamer. Hij moest zich bedwingen om niet meteen het pistool te pakken dat verderop op bureautje lag, verscholen onder een T-shirtje. Maar toen hij merkte dat de ronde klink van de deur een aantal keren snel achter elkaar heen en weer bewoog, wist hij dat hij zich geen zorgen hoefde te maken. Hij was inmiddels wel gewend aan enkele van die bijzondere gewoontes van Inga.

“Je moet dit zien”, zei Vincent meteen toen het inderdaad haar was, die binnen kwam, wijzend op het scherm van zijn laptop. Inga was gewikkeld in een paar handdoeken en was nog bezig haar halflange blonde haar te drogen.

“Een moment, Vin, eerst even iets aan doen!” Ze gooide haar handdoeken op de grond bij de deur en ging daarna huiverend de badkamer in. Ze maakte bij binnenkomst weer zo’n gek sprongetje om de eerste badkamertegel na de drempel over te slaan.

“Een beetje verkleumd zeker”, lachte Vincent. Hij had haar al voor gek verklaard toen ze had gezegd dat ze het zwembad wilde proberen: “Het is eind oktober, het is hartstikke koud!”

Maar ze had meteen koppig gezegd: “Niet voor een Oost-Duits meisje uit Chemnitz! Heb ik je ooit verteld hoe koud het daar wordt? Voor mij is dit zomer! En ik zal het niet laten gebeuren dat ik in California ben geweest zonder te hebben genoten van een beetje zon en water!”

Vincent had er hard om gelachen en moest nog steeds glimlachen toen Inga alweer de badkamer uit kwam, met een nieuwe handdoek als een tulband om haar hoofd en een dikke badjas omgeslagen. Ze liep op hem toe en legde heel even een hand op zijn bovenarm, “Wat is het, bleekneusje? Weet je trouwens wel hoe slecht het voor je is als je te lang naar zo’n schermpje staart?” Daarna gingen ze zitten op de andere bureaustoel.

Vincent glimlachte en was niet meer verbaasd over de genegenheid die ze met het kleine gebaartje had getoond. Het was nog maar een ruime week geleden dat ze elkaar in Leipzig hadden ontmoet, maar ze waren door alle gebeurtenissen die elkaar sindsdien in sneltreinvaart hadden opgevolgd, wel heel snel close worden. En hij merkte ook dat hij steeds meer op Inga gesteld geraakt was.

Hij bedacht zich dat ze in New-York hadden ze nog heel beschroomd op hetzelfde, enorme bed hadden geslapen in Buck’s appartement, erop bedacht niet te dicht bij elkaar te schuiven gedurende de nacht. Maar op de volgende pekken waar ze waren geweest, was het al niet eens meer een vraag geweest of ze gewoon een kamer en een bed deelden. Dat was al zo geweest in het hotel in San Francisco, waar ze de nacht voor de afspraak met Kinski hadden geslapen. Maar vervolgens ook hier: dit hotel in Bakersfield, California, waar ze waren uitgekomen na één lange rit in de een huurauto, in de avond meteen na de gewelddadige climax in San Francisco. Het was helemaal geen issue meer geweest; ze hadden die nacht gewoon hetzelfde

kingsize bed beslapen. Alhoewel het meteen ook wel daarbij gebleven was...

“Nou, wat is het dan?”

Vincent schrok op uit zijn mijmeringen en draaide snel het scherm bij. Het liet een e-mailwisseling zien met Buck. Die was vanuit New York weer heel druk voor hun in de weer geweest; dat was alleen al te zien door de enorme lappen tekst.

“Het is ongelooflijk wat Buck allemaal boven tafel heeft weten te krijgen”, zei Vincent, “Kijk, ik zal het je laten zien! Allereerst over San Francisco.” Hij begon Inga te vertellen over de politierapporten die Buck had weten te verzamelen over het gewelddadige incident. Ten eerste over de dat huis: het bleek al een paar weken leeg te hebben gestaan omdat de eigenaar, een CEO van een beursgenoteerd bedrijf, in het buitenland verbleef met zijn vrouw. Het leek duidelijk dat deze man niets met dit alles te maken had. Maar intussen hadden er wel acht lijken in de woning gelegen, en dit had er natuurlijk toe geleid dat de SFPD een *full blown* politie-onderzoek was gestart.

“Acht doden, klopt dat wel?”, vroeg Inga, en ze begon af te tellen, “We hebben die man in de garage die ik... eh...” Ze viel krachteloos stiel.

“Die jij uit noodweer hebt doodgeschoten”, zei Vincent snel en scherp. Hij ging verder: “Dan heb je die twee mannen bij de deur, verder natuurlijk Siro en Jinju. Dan nog die ene onbekende dode man in de woonkamer en dan nog Sjon. Dan kom ik dus op zeven...”

“Maar wis dan de achtste?”, vroeg Inga, “Toch niet Sjak? Nee toch?” Ze keek hem ontzet aan.

Vincent haalde zijn schouders op, “Sjak verdedigde zich tegen ten minste één iemand anders. Misschien dat hij zelf die persoon heeft weten te doden en daarna toch zelf is ontsnapt?”

“Maar waarom hebben we dan niets van hem gehoord?”

“Hij houdt zich misschien schuil?”, opperde Vincent zonder al te veel overtuiging.

Inga keek Vincent lang aan en slikte, “Laten we het hopen...”

Vincent knikte en ging maar snel door met zijn verslag. Bij de politie had men nog weinig aanknopingspunten over de toedracht, maar ging men uit van een *ripdeal*. Bijvoorbeeld een overdracht van drugs en geld tussen twee criminele bendes, waarbij de ene zich tegen de andere keerde. Dat leek positief te zijn voor Vincent en Inga, want zij waren in ieder geval niet in beeld vooralsnog.

“En Kinski, waar is die gebleven?”, vroeg Inga.

Vincent hief een vingertje, “Hier wordt het interessant. In die straat hing één bewakingscamera, zo bleek. En Buck heeft die camerabeelden niet alleen weten te hacken, maar óók te stelen, dus de politie heeft de beelden niet. Want óók wij staan daar op, toen in het begin ons hele clubje die garage binnen stapte.”

“Maar dat is een misdrijf...”

Vincent knikte, ze had natuurlijk gelijk. Buck had hiermee bewijsmateriaal dat van evident belang was voor de zaak verdonkeremaand: een rechter zou daar niet mild over zijn. Vincent probeerde er maar niet teveel aan te denken en hoopte maar dat het niet zo ver zou komen...

“Maar heeft hij dus ook beelden van Kinski?”

“Ja, op beelden van een stuk later zie je dat ze opgepikt wordt door een auto, waarschijnlijk ook een man van haar. Je kan ook zien dat één mannetje van haar achterblijft en weer naar binnen gaat. Dat was dus misschien de man die daarna Sjak aanviel.”

“Hoeveel... marionetten had die vrouw?”, bracht Inga verbaasd uit.

Vincent knikte, die vraag had hij ook gehad, “Minimaal zes, als ik goed tel.” Hoeveel tijd en

moeite had het gekost voor Kinski zo'n legertje had verzameld en goed had geconditioneerd, vroeg hij zich af? Aan de andere kant, Step Bickers was het ook gelukt een privé-legertje te formeren...

“En waar is ze naar toe gegaan?”, vroeg Inga nieuwsgierig. Ze trok de laptop naar zich toe en begon zelf te lezen.

“Dat weet Buck nog niet”, antwoordde Vincent, “Hij is ermee be...”

“Moet je kijken!”, onderbrak Inga hem opgewonden, “Heb je dit gelezen? Over Siro en Jinju?” Geconcentreerd staaarde ze naar het scherm.

Vincent knikte; hij wist wat ze bedoelde. Buck was erin geslaagd om achter de identiteiten van zowel Siro als Jinju te komen. Niet door de digitale sporen vanaf dat digitale forum te volgen, want dat was wederom niet gelukt. Nee, Buck had gewoon de autopsierapporten van de politie gelicht. En die hadden met vingerafdrukken en andere aanwijzingen, zoals de inhoud van hun portefeuille, de identiteit van beide doden inmiddels kunnen vaststellen.

Jinju, om met hem te beginnen, was een man van Zuid-Koreaanse afkomst, die in het echt Jae-Dong Jeong heette. Maar in zijn dagelijkse leven was hij veelal bekend onder zijn alias Gumi, ook de naam van de stad waar hij was geboren. Hij was een bekend en gevreesd poker-speler, die behoorde tot de mondiale top 10 en met dit spel naar verluidt miljoenen per jaar verdiende. Hij woonde al meer dan de helft van zijn leven in Australië en reisde vanuit deze standplaats naar pokertoernooien over de hele wereld.

Vincent was niet verbaasd over deze informatie: Jinju had natuurlijk zijn Gave gebruikt om in het hoofd van zijn tegenstanders te glippen tijdens het pokeren. Zo kon hij hun niet alleen lezen, maar zelfs als het moest een instructie aan een tegenstander geven om een voor hem heel onverstandige zet te doen. Vincent, die zelf tijdens zijn studie ook veel had gepokerd, begreep hoe makkelijk het dan moest zijn om dan met grote winsten de pokertafel te verlaten; Jinju had niet een stapje voor op al zijn tegenstanders; hij lag gewoon mijlenver voor! Jinju had inderdaad een luizenleventje geleid!

“Moet je lezen; Siro heette dus in het echt Carry Carrington, en die naam die ken ik gewoon!”, bracht Inga uit. Zij was blijkbaar al verderop met lezen. “Ik weet het bijna zeker: in mijn studieboeken Toegepaste Psychologie, wordt ze diverse keren aangehaald. Ze had hele vernieuwende ideeën over ons vakgebied.”

Vincent keek haar verbaasd aan. Hij had natuurlijk ook al gelezen over deze dame, die blijkbaar hoogleraar was geweest bij de universiteit van Utah, maar het was nog niet in hem opgekomen dat Inga haar gewoon zou kennen van naam. Er viel hem opeens iets in: “Je had misschien zelfs wel kunnen tegen komen, daar op dat congres in Chicago, waar je Lakshmi ontmoet hebt.”

Inga's gezicht betrok meteen, blijkbaar door de herinnering aan hun vermoorde vriendin, “Ach ja, Lakshmi. Nee, ik kan me Carrington niet van dat congres herinneren. Maar ik herinner me nu wèl opeens dat Lakshmi het een keer over haar had. Ze gebruikte de denkbeelden van professor Carrington in haar eigen praktijk, dat zei ze.”

Vincent knikte en het viel hem in dat het helemaal niet vreemd was dat zovele mensen met de Gave interesse stelden in de psychologie; zij konden immers als geen ander de geest van de ander zien en doorgronden.

Inga was inmiddels door de hele mailwisseling met Buck gescrold en haalde haar blik van het scherm van de laptop. Ze zweeg en leek alle informatie nog te moeten verwerken.

“Hoe dan ook”, zei Vincent, “lijkt het alsof Radillo er echt niets mee te maken had. Het was echt alleen Kinski zelf, een eenmansactie. Zij zag blijkbaar onze gezamenlijke angst voor

Radillo als een kans om zelf toe te slaan.”

“Wat een kutwijf”, siste Inga, “En Buck heeft ontzettend zijn best gedaan, maar wat weten we na dit alles over haar?”

Hij haalde zijn schouders op, “Weinig.”

Inga zuchtte diep en sloeg haar ogen neer.

Vincent sloeg met zijn vlakke hand op de tafel, “Nou, genoeg voor nu, we praten onszelf de put in. Weet je wel dat dit hotel naast een heel groot winkelcentrum zit? De Bakersfield Mall? Dat moeten we gaan bekijken, Inga! Je weet niet wat je meemaakt. Enorme winkels met alles wat je je kunt bedenken. Vestigingen van alle fastfood-ketens die dit land rijk is. Kortom; de hoogmis van het Amerikaans consumentisme. We kunnen er meteen iets eten en drinken! Ik daag je uit, Inga, om daar iets te vinden waarvoor je niet meteen dat schattige Kevin Bacon-neusje van je, voor ophaalt!”

Inga keek op en toonde haar stralende brede lach, “Uitdaging aangenomen!”

Toen Vincent op de wekkerradio naast het bed keek, bleek het inmiddels over twaalfen te zijn. Hij zuchtte, want hij kon nog steeds de slaap niet vatten en bleef maar malen over wat er de laatste dagen allemaal was gebeurd. Hij voelde zich ergens ook schuldig voor de gebeurtenissen, want was hij niet degene geweest die had aangestuurd op die ontmoeting met andere eximianten? En was hij niet degene geweest die zo roekeloos meteen die garage was binnen gestapt? Hij had niet alleen zichzelf in gevaar gebracht, maar ook Inga... als niet die intrigerende dame; professor Carrington.

Maar dat was niet het enige dat hem dwars zat: hij had waarschijnlijk ook zijn beide ‘helpers’ de dood in gedreven; in ieder geval Sjon. En, alhoewel beiden natuurlijk nog maar een schim waren van de echte personen die ze ooit geweest waren, voelde hij zich schuldig over hun dood.

Wat niet had geholpen, was dat hij, toen ze later die dag iets hadden zitten eten bij een Subway in dat winkelcentrum, nota bene gebeld op zijn mobieltje werd gebeld door iemand uit Nederland, te zien aan de internationale code in het telefoonnummer. In een impuls had hij opgenomen, terwijl tegelijkertijd door zijn hoofd schoot wie het kon zijn: Goof, Saco, zijn zus Erica zelfs misschien? Maar het bleek nota bene hoofdresearcher Koedijk te zijn, die hij voor het laatst had gesproken na de afwikkeling van het incident in zijn penthouse in IJburg.

“Zo, meneer Vegelij, wat fijn dat ik u nu nog tref op dit late uur”, zei hij.

Vincent keek op een klok en zag dat het net iets na drieën was, “Hoezo? Het is middag.” Hij had het nog niet gezegd, of hij begreep dat Koedijk had lopen vissen. Want in Nederland moest het inmiddels, door de negen uur tijdverschil, natuurlijk wel na middernacht zijn.

“Ach ja, vergeten, u zit in de Verenigde Staten. Is uw vriend Villefort daar soms ook?”

“Nee”, zei Vincent heel snel, inmiddels heel erg op zijn hoede. Hij probeerde te bedenken waarom Koedijk dat nou weer vroeg.

“Mijn condoleances voor John Nijsten.” Koedijk begon te vertellen over hoe hij er lucht van had gekregen dat die was doodgeschoten in San Francisco. Vervolgens had hij de passagiersgegevens van alle recente vluchten van luchtvaartmaatschappijen naar die stad opgevraagd en uitgevonden dat Vincent en Sjak in hetzelfde vliegtuig hadden gezeten als hij. “Waar bent u daar nu weer in verzeild geraakt, Vegelij? Een ontspoorde ripdeal? Dealt u soms in drugs? Wapens? Helpt u me eens.”

“Ik weet niet waar u het over heeft”, was het enige wat Vincent kon uitbrengen.

“U begrijp toch wel dat dit onvoldoende is, Vegelij!” De stem van Koedijk klonk nu bars,

“Ik wist meteen al dat er geen hout klopte van die hele zaak. En dit is het bewijs! En ik weet ook zeker dat dit voorval in Amerika een link heeft met uw... vete hier in Nederland met de Satan's Siblings, ik weet alleen nog niet hoe.”

“Tja, wat zal ik zeggen”, zei Vincent.

“U wilt niets zeggen, jammer... Laat me dan ten minste nog één vraag stellen: was u daar bij, daar in die woning in San Francisco?”

Vincent had meteen weer een paar beelden voor ogen: professor Carrington badend in het bloed op de tegelvloer en Sjon's dode ogen die naar de hemel staarden. Hij bracht ten slotte met moeite uit: “Ik weet niet waar u het over hebt.” En Daarna verbrak hij de verbinding.

“Kun je niet slapen?”, vroeg Inga, die zich naar hem omdraaide.

“Nee”, fluisterde Vincent heel zacht.

Inga woelde met haar hand door zijn haren en streelde zijn gezicht en fluisterde ten slotte: “Ik ook niet echt. Ik moet maar denken aan... de garage.”

Vincent zuchtte, “Waarom kunnen we ons zelf niet programmeren? Al die nare gevoelens gewoon weg halen..?”

“En dus ophouden eens mens te zijn?”, glimlachte Inga, “Nee, we moeten dit gewoon verwerken. Maar we kunnen elkaar misschien wel... steunen...”

Vincent meende even dat ze alwéér bedoelde dat ze wilde dat hij haar binnen zou laten, de ophaalbrug omlaag zou laten, zogezegd. En dat wilde hij nog steeds niet. Maar toen bewoog Inga zich opeens naar hem toe en kuste hem op de mond. Het leek een eeuwigheid te duren, maar toen ze zich uiteindelijk weer van elkaar los maakten fluisterde Inga, “Dit hadden we al veel eerder moeten doen...”

Deze keer was het Vincent die zich naar háár toe bewoog. Ze kusten opnieuw, gretiger nu en het viel Vincent in dat Inga misschien wel gelijk had over dat dit ook wel eens zou kunnen helpen. Hij streelde haar gezicht en fluisterde: “Ik werd misschien al verliefd op je toen ik je voor het eerst zag, daar zittend midden in het publiek bij die opera...”

“Wat ben je toch traag”, grinnikte Inga tussen verschillende kussen door. Ze worstelden zich allebei uit hun kleding, “Ik was al veel eerder!”

“Ha, zeker toen je me met die telelens stond te bespieden toen ik op de top van dat monument stond”, zei Vincent. Hij begroef zijn hoofd tussen haar borsten en liet zijn vingers achter haar broekje glijden. Hij begon het omlaag te trekken.

“Eerder nog”, hijgde Inga, “Toen ik je uit zag stappen uit die bus en aan zag komen lopen...”

“Nu loop je gewoon met me te dollen...” Vincent bracht het hijgend uit. Hij gleed boven op haar, volledig naakt, zoals ze dat inmiddels allebei waren. Hij zoende Inga opnieuw hongerig en bracht uit: “Daarvoor zal ik je moeten straffen...”

“Oh ja, straf me!”, lachte Inga.

Het trillen van zijn mobieltje wekte Vincent maar moeizaam. Hij knipperde slaapdronken met zijn ogen, werkte zich langzaam omhoog op zijn stoel en moest zich even oriënteren. De bus waar hij en Inga in zaten, reed nog steeds met het gangetje van 60 mijl per uur over een naamloze zesbaans snelweg.

Eindelijk vond hij het mobieltje in zijn jaszak en pakte het. Hij toetste zijn pincode in en zag toen pas dat het een oproep was via Vi-Generator. Deze bijzondere app, waarmee je heel veilig kon bellen en berichten kon sturen, stond nog steeds op zijn mobieltje. Dat was vast

niet helemaal de bedoeling geweest van IJs, die de app voor ingewijden had ontwikkeld, maar ach, Vincent had nog wel belangrijker dingen waarvoor hij zich tegen hem moest verontschuldigen... Vlak voordat hij en Inga naar San Francisco waren vertrokken had Vincent het zelfs ook Buck op zijn mobieltje laten installeren.

“Zo, een indrukwekkend staaltje techniek. Die versleuteling is èrg geavanceerd”, had de techneut en oprichter van SeeYoo uitgebracht, “Ik wil die vriend van je, degene die dit gebouwd heeft, wel eens willen ontmoeten!”

Vincent keek wat beter van wie de oproep kwam en tot zijn verbazing was niet Buck's naam te lezen op het scherm, maar die van Sjak! Vincent herinnerde zich dat hij zijn beide bewakers al veel eerder de app had gegeven. Maar dan nog, Sjak was toch... Opeens heel opgewonden werkte hij zich nog verder overeind en nam op.

“Meneer”, klonk meteen de bekende donkere bariton-stem van de Indo, “Het spijt me dat ik niets van me heb laten horen.”

“Sjak! Waar ben je? Wat is er gebeurd?”

“Ik heb uiteindelijk die belager doodgeschoten, daar in dat huis. Maar ik was wel zwaar gewond geraakt en moet ergens tijdens mijn vlucht zijn flauwgevallen. En ik kwam helaas bij in het ziekenhuis.”

“Ben je daar nog steeds?”, vroeg Vincent bezorgd. Hij was niet alleen bezorgd over Sjak's gesteldheid, maar ook of de politie hem al van het bed had gelicht. Dat was namelijk precies het gevaar waarvoor hij en Inga nog maar net op tijd waren gevluht! De vorige nacht, toen hij en Inga eindelijk in elkaars armen in slaap waren gevallen, waren ze namelijk ruw gewekt door een telefoontje Buck. En zijn boodschap was heel dringend! Hij had gezien dat er een opsporingsbevel uitgevaardigd was door de politie naar hem en Sjak. En ze waren Vincent, via de huurauto en de boeking in hun hotel, ook al op het spoor gekomen! Hij en Inga moesten dus nu meteen weg wezen, voor ze opgepakt zouden worden!

Vincent had niet eens meer de tijd gehad om te vragen aan Buck of hoofdinspecteur Koedijk de politie in San Francisco op zijn spoor had gezet. Ze hadden zichzelf heel snel aangekleed, hadden hun spullen bij elkaar gegrepen en waren halsoverkop het hotel uitgerend, richting het winkelcentrum. Daar was het volledig verlaten, maar wat wilde je ook om vijf uur 's nachts? Het meest angstwekkende was nog geweest dat nog geen minuut later er drie politieauto's met werkende zwaailichten voor de ingang van het hotel stil hielden. Het blauwige licht in het ochtendgloren had heel vervreemdend aangevoeld. Alsof Vincent en Inga opeens in de verkeerde film waren terechtgekomen.

Inga had Vincent met zich mee getrokken en stomtoevallig waren ze aan de rand van het parkeerterrein beland bij een bushalte. Het bleek zelfs een bushalte van Greyhound te zien. De wereldberoemde langeafstandsbuslijn die, dat had Vincent ervan begrepen, alle steden in de Verenigde Staten met elkaar verbond. Ze waren in een glazen hokje op een bankje gaan zitten, dichtbij enkele andere wachtenden en hadden erom gebeden dat er niet opeens politiemensen zouden opduiken. Maar gelukkig was hun dat bespaard gebleven. In plaats daarvan was na een kwartiertje een bus aan komen rijden, die volgens het informatiebordje een dienst onderhield naar San Diego via Los Angeles. Vincent en Inga hadden geen moment getwijfeld. Ze waren de bus in gestapt en hadden de tickets contant bij de chauffeur kunnen betalen. Niet veel later waren ze weg gereden uit Bakersfield.

“Ik ben ontsnapt”, hoorde Vincent weer Sjak's stem en hij werd weer teruggeworpen op het heden, “Gelukkig hadden ze geen persoonsgegevens van me, ik droeg namelijk niets op me. Ik heb een lift gekregen van een vrachtwagen en heb zo de stad kunnen verlaten.”

“Goddank”, bracht Vincent uit, “En zo goed dat je levend bent weg gekomen.” Hij merkte dat Inga op de stoel naast hem ook wakker was geworden en hem vragend aankeek. “Je moet blijven uitkijken, hoor je, Sjak. Er staat een opsporingsbevel naar je uit.”

“Waar wilt u hebben dat ik naar toe ga?”, vroeg Sjak, op de bedeesde toon van een brave leerling.

“Waar gaat die vrachtwagen heen?”

“Noordwaarts, richting Reno. Maar ik kom zo meteen aan in Sacramento.”

Vincent dacht even na en nam snel een beslissing: “Prima, stap daar maar uit. Probeer een motel te vinden waar je contant kunt betalen. En wacht dan even op nadere instructies. Heb je voldoende geld?”

“Dat gaat lukken, meneer. Ik ben heel blij dat u goed bent weg gekomen.”

Vincent wist dat het alleen maar zijn eigen instructies waren die hij via Sjak terug hoorde, maar hij was toch een beetje geroerd, “Dank je wel, Sjak, ik ben ook blij jou te horen!”

“Daar ben je dan, Buck”, zei Vincent, toen de video-verbinding tot stand was gekomen. Hij keek via het scherm in het gezicht van wat inmiddels misschien wel zijn beste vriend geworden was. Zo te zien aan de achtergrond zat hij in zijn werkkamertje in het huis van Rita, in Hackensack.

“Hoi Buck”, zei Inga, “*Give my best tot Rita!*”. Zij had zojuist de deur van de conferentieruimte, waar ze waren, goed dicht gedaan.

“*Will do*, Inga. Goed je te zien!”

Inga ging zitten op één van de vrije stoelen rondom de grote spreektafel. Ze bevonden zich in een bedrijfsverzamelgebouw in San Diego, waar SeeYoo gelukkigerwijs een kleine lokale vestiging bleek te hebben. Buck had blijkbaar zijn personeel vooraf goed geïnstrueerd want ze waren heel vlot welkom geheten door een jongeman met bril, die zichzelf voorstelde als Greg en hen meteen heel gediensig naar de grote spreekkamer had gebracht. Hier was, naast zeer welkome kannen met koffie en broodjes, ook een installatie klaar gezet voor een video-verbinding met New York.

“Godverdomme, Vincent, het is me wat met jou!”, gromde Buckminster Fuller, met een bozige frons, “Weet je wel in wat voor een bochten ik me moet draaien? Ik heb te weinig vingers op mijn handen om alle misdrijven die ik heb begaan te kunnen tellen.” Vincent wilde zich al excuseren, toen een lach doorbrak in Buck’s gezicht, “Wat een geweldige *rush*, Vincent. Ik zit opeens midden in één van die spionageboeken die ik vroeger altijd verslond!”

“Ik vrees dat ik de laatste gunst ook nog niet aan je heb gevraagd”, glimlachte Vincent schaapachtig.

“Dat mag ik hopen, want dit is nog véél te leuk en spannend!”, grijnsde Buck kwajongenachtig, “Maar laten we snel ter zake komen. Punt één: heeft Greg jullie een envelop gegeven?”

“Ja”, antwoordde Vincent. Het was hem meteen bij binnenkomst overhandigd. En hij had het inmiddels ook al geopend en gezien dat er twee valse paspoorten in zaten, voor hem en Inga, alsmede een creditcard, “Je bent een tovenaars, Buck.”

Buck lachte; “Bewaar die uitspraak maar voor later, want het mooiste nieuws moet nog komen, mijn jonge vrienden. Ik weet namelijk wie die zogenaamde Kinski is!”

“Hoe in hemelsnaam? Is de politie haar op het spoor?”

“Oh nee, die sukkel weet niets. Terwijl ik het kenteken van die auto waarmee ze weg reed, natuurlijk nog genoteerd had. Een gestolen nummerbord, maar wel eentje die een dag

geleden opdook op automatische politiestickers in een woonwijk in Sacramento! En toen ik daar in die wijk eens een beetje rond keek, vond ik iets heel bijzonders.”

“Wat?”

“Een zwaar beveiligd woonverblijf in een voormalig bedrijfspand; vol gehangen met camera's. En dan weten jullie het wel hè?”

“Je hebt de camera's gehackt!”, bracht Inga uit. Vincent herinnerde zich dat Inga veel meer van computers af wist dan hij zelf.

“Je verdient de hoofdprijs, schat. En op veel van die beelden is onze zwartharige dame met dat suikerspinkapsel uitstekend te zien!”

“Buck, je bent echt een tovenaar!”, bracht Vincent uit.

“Willen jullie nog weten hoe ze heet misschien? Want dat weet ik ook. Kazandra Kabacinski, bijna zestig jaar. Afkomstig uit Polen, woont al bijna twintig jaar in de Staten.”

Vincent keek Inga aan, “We gaan nu naar Sacramento!” De wil om wraak te nemen op haar was opeens heel sterk.

“Hoho, *hold your horses*”, zei Buck, “Niet zo snel. Zei je niet dat Sjak” -hij sprak het op zijn Frans uit: Jacques- “daar toevallig al in de buurt is? Laat hém eerst eens wat spioneren. En ik kan natuurlijk ook de boel in de gaten houden. Daarbij komt: ik heb Greg al een uitstekend hotel voor jullie laten reserveren voor ten minste een nacht.”

Vincent moest zich verbijten om niet te zeggen dat hij geen seconde wilde wachten, dat hij nú een auto wilde pakken om naar de woning dat sekreet van een Kinski (of Kabazinski of hoe ze ook heette) te rijden. Om zich te vergelden! Maar hij wist Inga's blik op zich gericht en bond in, “Prima. Eén nacht dan.”

Alweer werd Vincent gewekt door het nare piepen van zijn mobieltje. Hij nam zichzelf vloekend voor, dat ding voortaan op trillen te zetten 's nachts. En om er een andere beltoon op te installeren. Hij werkte zich moeizaam omhoog in het veel te zachte bed, vaak het euvel bij dure hotels, wist jij. En hij en Inga waren eerder die avond door de zeer gediensstige Greg inderdaad afgeleverd bij een duur hotel op Vacation Isle, een recreatieoord vlakbij San Diego.

“Ja”, kraste hij toen hij opnam. Het was Buck, zag intussen op het scherm. Zelf had hij nu juist misschien weer verwacht dat het Sjak was; die hield als het goed is immers de wacht vannacht voor het huis van hun nieuwe vijand, Kazandra Kabacinski.

Hij was nog niet uitgepraat of zijn vriend begon al te ratelen. In de woning van Kabacinski was een alarm afgegaan en er was stront aan de knikker, Vincent moest nú zijn laptop aan doen, dan kon Buck *live* de beelden van de bewakingscamera's delen. Meteen daarna verbrak Buck de verbinding.

Vincent's hart klopte opeens in zijn keel. Hij schudde snel Inga wakker en stond op. De laptop stond nog geopend op het kleine bureautje en hij drukte op de Power-toets. Het beeld ging aan en nadat het bekende bureaublad van Windows werd getoond, opende zich uit zichzelf een venster. Dat moest wel van Buck zijn en Vincent klikte meteen enkele keren op de 'OK'-toets. Een groter venster opende zich en een zandloperje doemde op boven een nog zwart scherm.

“Wat is er?”, fluisterde Inga van over zijn schouder.

Vincent bracht haar snel op de hoogte en bedacht zich toen iets, “Bel Sjak en vraag hem of er wat aan de hand is.”

Inga knikte en nam Vincent's mobieltje over.

Vincent's aandacht werd intussen weer getrokken door zijn laptop en nu was er duidelijk

een bewakingsbeeld van het interieur van een woning, “Hier”, klonk opeens de onverwachte stem van Buck door de speakers van de laptop, “Ze is de slaapkamer uit gelopen en gaat naar beneden.” Het camerabeeld wijzigde en liet nu een vrouw zien in een donkere pyjama en op blote voeten, die de laatste treden van de trap afliep. Ze had een geweer met een bepaald groot formaat in haar hand, een karabijn waarschijnlijk.

Afwezig hoorde Vincent dat Inga in de telefoon sprak. Hij ving zoiets op dat Sjak blijkbaar inderdaad een auto had zien rijden en dat Inga hem opdroeg om zich nog even gedeisd te houden.

“Hier, camerabeelden van de woonkamer”, klonk weer de stem van Buck. Er verschenen nieuwe beelden, waarop te zien was dat ‘Kinski’ naar een man toe liep midden in de ruimte, die ook een wapen in de handen had. Ze leken met elkaar te overleggen. Was deze man haar laatste ‘onderknuppel’? Degene die achter het stuur van die auto had gezeten toen ze San Francisco was uit gevlucht? Wie hij ook was; hij liep met snelle pas weg, het beeld uit. Maar op toen er door werd geschakeld naar een ander camerastandpunt, verscheen hij opeens weer in beeld. Hij was blijkbaar de garage in gelopen; een grote ruimte waar ten minste twee auto’s geparkeerd stonden.

“Fuck, zie dit!”, klonk Buck’s stem.

Vincent wist niet wat hij bedoelde en overwoog het aan Buck te vragen. Maar zou die hem sowieso kunnen horen? Of werkte dit gekke programmaatje van hem toch maar één richting op. Voor hij kans had hierover duidelijkheid te krijgen, merkte hij al wat Buck bedoelde. Er doemde een gebukt figuur onder in het beeld op, verdekt achter een auto. Hij naderde Kinski’s mannetje van achter en opeens moest Vincent denken aan die oude poppenshow van Jan Klaassen, als hij van achter aangevallen werd door Klazien en alle kinderen hem gillend probeerden te waarschuwen.

Maar nu was er geen enkele gelegenheid wie dan ook te waarschuwen! De aanvaller had al een pistool geheven en Vincent kon zweren heel even een lichtflits te zien toen een schot werd gelost. Meteen smakte Kinski’s mannetje neer, zo dood als hij maar kon zijn. De aanvaller draaide zich om en bewoog zijn hand naar zijn oor, alsof hij communiceerde met een oortje.

Het camerabeeld schakelde weer naar een positie in de woonkamer, waar Kabacinski haar geweer nu had geheven en rusteloos om haar as draaide. Vincent besepte dat ze het schot moest hebben gehoord en nu volledig in paniek was.

“Wacht, ik kan ook geluid erbij geven”, klonk Buck’s stem. En even later leek het inderdaad alsof een geluidskanaal aan werd gezet en klonk de hoge stem van Kabacinski. “Waar ben je, laat je zien?”, riep ze, “Waar ben je dan klootzak?” Intussen liep ze achterwaarts richting wat leek op een nis.

Het camerabeeld wisselde weer en nu zag Vincent dat het een gang was. En om de hoek hield zich iemand schuil in het halfduister van de gang. Kabacinski leek in de val te lopen!

“Klootzakken”, klonk weer haar stem en nu schoot ze: twee, drie keer, blijkbaar in het wilde weg. Ze zette nog een stap naar achteren en nu kwam die persoon tevoorschijn; het was dezelfde man als die in de garage. Kabacinski probeerde zich nog om te draaien, maar was te laat. Het geweer werd ruw uit haar handen geslagen en de aanvaller nam haar in een houdgreep. Ze gilte hysterisch en probeerde zich los te rukken.

“Kijk hier.” Buck schakelde over naar het eerdere camerapunt van de woonkamer. Daar doemden nu drie mannen in beeld op. Vincent voelde de haren op zijn armen rijzen, toen hij besepte dat hij ze alle drie kende. Voorop liep de twee mannen die hij eerder in New York had gezien en die hij had proberen te volgen in zijn Dodge; ‘Tim Allen’ en ‘Tupac’. En midden

achter hen aan liep een forse man met een kaal hoofd dat glom in het weinige licht.

“Radillo”, fluisterde Inga ademloos over zijn schouder.

Vincent beseftte dat ze gelijk had en keek ademloos toe hoe de mannen zich in een kringetje rond hun slachtoffer posteerden, die nog steeds hevig tegenstribbelde.

“Wat fijn dat we eindelijk kennis met elkaar kunnen maken”, Vincent beseftte dat hij nu voor het eerst Radillo’s stem hoorde, “U bent Kazandra Kabacinski natuurlijk. Laat ik dan zo beleefd zijn mezelf voor te stellen. Ik...”

“Ik weet heel goed wie je bent”, gilte Kabacinski, “Jij bent Radillo. Jij bent die klootzak die overal eximianten vermoordt!”

Er klonk een donkere spottende lach, “Ik heb begrepen dat u daar anders zelf ook niet vies van bent! Die affaire in San Francisco heeft me ook op uw spoor gezet, mevrouw, wat zegt u daarvan?”

Bij wijze van antwoord spuugde Kabacinski op de grond voor Radillo’s voeten, “Ik vermoord je!”, gilte ze.

Weer klonk die donkere sinistere lach, “Dat lijkt me sterk, mevrouw. Hoeveel mensen me misschien ook naar het leven staan. Maar dat laat me koud. Ik pleeg in dit soort gevallen altijd te zeggen: “alles wat mij niet doodt, maakt mij sterker”; kent u dat citaat, mevrouw Kabacinski? Het is van de filosoof Nietzsche.”

Vincent kreeg het opeens koud en verkrampde helemaal in het koude besef dat hij het citaat ergens eerder was tegengekomen. En toen hij zich herinnerde waar, doemde de eerste glimp van een nieuw inzicht voor hem op. Een inzicht dat hem de adem benam.

Inga had het gevoeld en siste hem toe; “Wat is er?”

“Niets, ik... Ik vertel het je later”, stamelde Vincent. Hij staarde naar het scherm en zag dat Radillo een stap naar voren had gezet en nu vlak voor Kabacinski stond. “En er schuilt nog meer waarheid in die uitspraak, dan die oude Fritz zich had kunnen voorstellen!” De man had inderdaad een vreemd accent, merkte Vincent op, maar hij kon het niet thuis brengen. Ademloos keek hij toen hoe Radillo nog een stap vooruit zette. Vincent herinnerde zich dat het lijk van Lakshmi geen enkel spoor van een gewelddadige dood had getoond en vroeg zich opeens af hoe de man zijn vijanden doodde. Hij hoefde niet lang op het antwoord te wachten. Radillo plaatste zijn uitgestrekte handpalmen op de borst van zijn slachtoffer en leek te... duwen... Kabacinski gilte gepijnigd en probeerde zich nog steeds los te wurmen. Maar haar inspanningen werden al snel zwakker en toen Radillo eindelijk weer een stap achteruit ging, hing ze slap in de houdgreep van de man die haar vasthield.

“Ze is dood”, fluisterde Inga op geschokte toon, “Hij heeft de... transmissie uitgevoerd.”

Vincent knikte en wist dat mevrouw Waller het over ‘Voeden’ zou hebben gehad. Ademloos keek hij toe hoe de mannen van Radillo snel te werk gingen. Met doekjes veegden ze mogelijke vingerafdrukken weg. Ten slotte verdwenen ze uit beeld.

“Waar zijn ze gebleven?” Buck toverde diverse andere camerabeelden tevoorschijn, tot hij eindelijk beet had. Op een buitencamera was nog net te zien hoe een aantal personen een gereedstaande auto in dook. Niet veel later reed de auto ook dit beeld uit.

“Godverdomme”, bracht Vincent zuchtend uit, “Wat een toestand dit...”

“Die arme vrouw”, zuchtte Inga, “Niemand verdient het om zo...” Ze viel stil.

Vincent vroeg zich af of ze er nu hetzelfde uitzag als Lakshmi; uitgeteerd als een kankerpatiënt, en er viel hem iets in; “Heb je Sjak nog aan de lijn?”

Inga knikte en gaf hem het mobieltje.

“Sjak, ze zijn vertrokken, maar wil jij eens binnen gaan kijken?”

“Natuurlijk, meneer.”

“Buck, kun jij me verstaan”, vroeg Vincent in de microfoon van de laptop.

“Luid en duidelijk!”, klonk meteen het antwoord. Dus dat programmaatje van Buck werkte dus tóch beide richtingen op.

“Zijn ze weg? Zijn er nog mensen?”

Er verschenen diverse camerabeelden snel na elkaar in beeld, maar nergens was nog beweging te zien, “Denk het niet”, zei Buck.

“Oké, ga maar verder”, zei Vincent in het mobieltje. Hij kreeg geen ander antwoord dan het geluid van Sjak’s ademhaling. Dat duurde misschien wel enkele minuten, tot Sjak opdook in het camerabeeld van de woonkamer. Hij hield stil voor het achtergelaten lijk van Kabacinski.

“Ik ben er meneer, ze is zo dood als een pier.”

“Hoe ziet ze eruit?”

“Helemaal uitgeteerd, meneer.” Net toen Sjak zich bukte over het slachtoffer, merkte Vincent opeens beweging op in het beeld. Iemand kwam razendsnel naderbij vanuit de gang.

“Sjak, pas op”, gilte Vincent in het mobieltje. Maar nog voor Sjak tijd had op te springen, klonk er een knal. Hij smakte achterwaarts op de vloer en het mobieltje viel uit zijn hand.

“Nee! Verdomme!”, vloekte Vincent ontzet. Hij zag hoe dezelfde man die Kabacinski had vastgehouden, naderbij stapte. Het pistool in zijn hand was nu duidelijk zichtbaar. Terwijl hij hoog boven Sjak uit torende legde hij aan en schoot nog eens. Vincent probeerde niet te zien hoe deze kogel Sjak’s gezicht had verwoest.

“Nee!”, gilte Inga.

“Fuck! Ze zijn weer teruggekomen”, brak Buck in, die snel schakelde naar de buitencamera. Die auto stond er opeens weer en drie bekende figuren liepen de tuin in naar de woning.

“Het was een val”, fluisterde Vincent toen het koude besef indaalde, “Ze moesten door hebben gehad dat iemand hen in de gaten hielden.”

“Shit, shit, shit”, klonk Buck’s paniekerige stem. Het beeld schakelde weer terug naar de woonkamer en hier verschenen de drie mannen prompt in beeld. De man die Sjak had doodgeschoten, liep op de hen toe en overhandigde hen zwijgend het mobieltje aan Radillo.

Vincent beseftte dat de verbinding nog steeds niet verbroken was en voelde zichzelf verstijven van angst. Radillo zette het ding aan zijn oor.

“Goedenavond. Met wie heb ik het genoeg?”, klonk opeens heel duidelijk het stemgeluid van Radillo, zelfs dubbelop, want zijn stem was ook nog via de laptop te horen.

Zelfs als Vincent al iets had willen zeggen, was niet in staat iets uit te brengen. Maar Radillo vervolgde al: “Excuseer, ik trek de vraag al in, want hier hebben we helemaal geen tijd voor. Laat ik ophouden met de poppenkast, want ik weet allang wie je bent, Vincent Vegelij. En laat me je dit vertellen: jij bent de volgende!”

En met die woorden werd de verbinding verbroken.

Einde van deel 2